

НЕКОЛИКО ПЕСАМА

Маша Живковић

Contents

ЗИД I.....	2
ПИСМО СТЕФАНУ.....	2
ЗИД II.....	3
НОВОГОДИШЊИ САМОГЛАСНИЦИ 2017.....	3
ЗИД III.....	4
ПАПИР.....	4
МОЈЕ МАЛЕ КРАЂЕ.....	5
ОД КОСТИЈУ, ЖИЛА, УДАХА И ПУЛСА.....	6
ЗИД V.....	7
ПАПИР II.....	7
ПАПИР III.....	8
ИСПРЕКИДАНА ПЕСМА.....	9
ПРОЛЕЋНИ САМОГЛАСНИЦИ 2017.....	10
НОЋНА ПРИСУСТВА.....	11

ЗИД I

бео као када се
поново обаспе фарбом
и као да ноћу
не може бити грања по соби
ни тренутне светлости од кола
и осећаја да
ничег нема изван

ПИСМО СТЕФАНУ

две године сам само седела и гледала
филмове
површне, сложене, неозбиљне филмове
конфузне, манипулативне, насилне филмове

пропустила сам све изложбе и слике
и књижевне вечери
све књиге, песме и емисије о уметности

две године нисам померала
две године сам само седела и гледала
филмове
и рекламе, Стефане

ЗИД II

бео као одраз светла на витрини
и као да га вечерас
неће ишпартати ролетне ни трагови собне биљке
као кад ни мене не дотичу сенке света
док крај прозора сањарим и грицкам диет кекс

НОВОГОДИШЊИ САМОГЛАСНИЦИ 2017.

„А црно, Е бело, И рујно, О плаво, У зелено“ А. Рембо, Самогласници

А, црна кафа коју смо пиле
када ти је неко украо телефон.
Е, кисело млеко на доручку.
И, црвена чаша у којој је била та кафа.
О, плаве куле Тинске цркве.
У, зелено као на Дворжаковом гробу.

Тада се чинило
да ће тај први ватромет
донети нешто сасвим ново
овом свету.

Све те разбацане конфете ујутру
и патроне по трави
могли су да покупе за собом.

ЗИД Ш

бео као да га никад
није прошарао графит
од двадесет и осам слова
сав од субверзије и снаге
тако моћан
тако рушилачки
да је сам себе појео

ПАПИР

бео као пре свих подвлачења,
огреботина и набора,
колорисања и случајног окрзнућа
баш као кожа
још увек непрошарана
повредама

МОЈЕ МАЛЕ КРАЂЕ

сви ти зидови који су некада били бели
и који то могу поново бити

сва моја одлажења и долажења
у просторије сваки пут другачије
пуне завеса, црних и густих

сва та светла која се пале и гасе
и крпе којима се чисти

све ово време које проводим
сви ови дани

све поражености, обавезе и укочености,
запитаности, преиспитивања
и посусталости

то си мени ти
удах пулс смрт

све те мале крађе
које на крају
увек признам

ОД КОСТИЈУ, ЖИЛА, УДАХА И ПУЛСА

твоје срце провејава из свих тих костију

модрица и давних шара

на твојој левој страни

поред левог рамена

тако лако устајеш

тако се лако враћаш

тако нежно грлиш нечију руку

знаш теме знаш места знаш људе знаш стварност и

сва твоја преиспитивања су од костију жила удаха и пулса

она три поздрава

била су пуна изненађења

као мали букети

више никад нећу носити кишобран

спречио ме је да те и левом руком загрлим

ЗИД V

бео као тек исцепани лист

постављен на таблу

њега ће експлозија боја потпуно уништити

заједно са тродимензионалним словима

психоделичним, дебелим, вриштећим

ПАПИР II

*„буди храбар кад разум обмане буди храбар
у последњем рачуну једино се то рачуна“*

Херберт Збигњев, *Порука Господина Когита*

неонски белог

прекивају га речи од шездесет и шест слова

које су и најмањом цртом

некако све од храбрости

и присебности

ПАПИР III

ако отклоним

све редове, зарезе и тачке

и мала непрекинута слова

која напамет учим и накнадно бојим,

уоквирујем плавим, подвлачим црвеним,

папир би поново био бео

и нестале би све твоје речи

које у недоглед пратим

и читам као упутства

правећи себи мапе, спискове и пароле

али толики налети мисли и моја упорна одлагања,

бежања, сакривања, неприхватања и несналажења

још увек ми не допуштају да свакодневно и дисциплиновано

твоја упутства и применим

ИСПРЕКИДАНА ПЕСМА

под хипнозом бесконачних линија
ауто се убрзава све више
и више

вечерас се шаренило фрагмената
тако лепо послагало на трави
црвени омоти, бојена стакла

несрећа на Малхоланд драјву
просуо се сладолед

толико је боја
толико лампиона расутих
љубичасто плаво жуто

помињеш модрице
све што видим је поплавело воће
које грабим да изгризем

ПРОЛЕЋНИ САМОГЛАСНИЦИ 2017.

А, црни редови свих песама и мејлова анонимних песника,
зарези тачке цртице које кидају целовитост
због чега их је све мање

Е, па то су сви они зидови који морају бити бели као...
као да их ниједан графит неће преобразити
у сплет оштрих геометрија и боја

И, црвени трагови на кожи, мали остаци планинарења,
разливени, уцртани, никад неће нестати

О, модрице бресака,
плави неони центра града

и Војно медицинског центра

У, цветање мини-прашума по Врачару
и околним пукотинама,
необузвано зеленило свих ових седмица
у којима сам писала онако како сам умела

Током свег разлиставања и бујања
дошло се до рачуна
да се мора наћи непрекинута линија
доброте храбрости и прибраности
линија стабилности линија воље
која ће поред све расплнутости
ипак умети да нађе себе и траје
нећу смети да је гасим
престаће сама

НОЋНА ПРИСУСТВА

црно као јучерашња ноћ
у страху од свега што траје упоредо

у страху од толиких ноћи
које се проводе саме

у страху за толике људе
који су сада сами
и не знају за
упоредна ноћна присуства

у страху коме не помаже ниједна реч охрабрења,
ниједна формула
ниједно упорно понављање формуле
ниједна рука, ниједно окриље руке

мене и руке плаше
оне то не знају